

๒๙

รู้เท่าไม่ถึงการณ์

(๔)

พวกเกวียนเป็นมิตรของคนเดินทาง

มารดาเป็นมิตรในเรือนของคน

สหายเป็นมิตรของคนผู้มีฐานะเกิดขึ้นเนื่อง ๆ

บุญที่ตนทำเอง เป็นมิตรติดตามไปถึงภพหน้า

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๔)

๒๕๘

ขณะที่โลกแห่งเทคโนโลยีพัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง มีการคิดค้นสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ ตลอดเวลา แต่โลกแห่งศีลธรรม กลับไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร สภาพจิตใจของผู้คนยังเต็มไปด้วยความคิดหมกมุ่นในเรื่องเบญจกามคุณ มีการเบียดเบียน เอารัดเอาเปรียบกัน แม้โลกแห่งวัตถุจะรุดหน้าไปมากเพียงใด หากสภาพจิตใจของมนุษย์ไม่ได้รับการยกระดับให้สูงขึ้นตามไปด้วย สังคมก็จะเต็มไปด้วยปัญหา หากทุกคนหันกลับมาให้ความสำคัญกับจิตใจ หยุดการแสวงหาภายนอกชั่วคราว กลับมาแสวงหาความสุขภายใน ด้วยการทำใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เมื่อหยุดใจได้ถูกส่วน ไม่ช้าจะเข้าถึงพระธรรมกายภายใน ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของความบริสุทธิ์ ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขอย่างแท้จริง โดยไม่ต้องไปดิ้นรนแสวงหาอามิสสุข ซึ่งเป็นความสุขจอมปลอมกันอีกต่อไป

มีพระพุทธดำรัสที่ตรัสไว้ใน มิตตสูตร ว่า

“สตฺถิ ปสวโต มิตฺตํ มาตา มิตฺตํ สเก ขเร
สหาโย อตฺถชาตสฺส โหติ มิตฺตํ ปุณฺณปุณฺ
สยํ กตานิ ปุณฺณานิ ตํ มิตฺตํ สมฺปรายิกํ

พวกเกวียนเป็นมิตรของคนเดินทาง มารดาเป็นมิตร
ในเรือนของตน สหายเป็นมิตรของคนผู้มีธุระเกิดขึ้นเนื่องๆ

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๔)

๒๕๕

บุญที่ตนทำเอง เป็นมิตรติดตามไปถึงภพหน้า”

ในสมัยก่อนการเดินทางไกลเพื่อค้าขาย ต้องอาศัยโค และเกวียนเป็นยานพาหนะ โคและเกวียนจึงเปรียบเสมือนมิตรของผู้เดินทางไกล ธรรมดามารดาผู้เลี้ยงดูบุตรธิดา ต้องคอยห่วงใย ดูแลเอาใจใส่ทุกอย่าง แม้ในยามเจ็บป่วย บุตรธิดาก็ก็นำอาหารมาดูแลเป็นผู้นำดูแลรักษา มารดาจึงเปรียบเสมือนมิตรในเรือนของบุตรธิดาเช่นเดียวกัน

คำว่า สหาย อุตถชาติสุส หมายถึง เพื่อนแท้ ผู้ร่วมที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลในยามตกทุกข์ได้ยาก ทำนองมีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมต้าน ในเวลาที่เรารู้สึกเดือดร้อนใจ ต้องการความช่วยเหลือ หากสหายผู้เป็นมิตรแท้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ ย่อมทำให้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ คลี่คลายด้วยดี ท่านจึงกล่าวว่า สหายเป็นมิตรของคนผู้มีฐานะ

สำหรับบุญที่เราสั่งสมไว้ดีแล้ว จะเป็นมิตรติดตามตัวไปในสัมปรายภพ บุญเป็นมิตรแท้ที่ยิ่งกว่ามิตรใดๆ ในโลกนี้ เพราะสามารถติดตามตัวเราไปได้ทุกภพทุกภูมิ เป็นเสบียงให้เราได้ใช้สร้างบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป บุญเป็นแก้วสารพัดนึกที่จะดลบันดาลสมบัติทุกอย่าง ทั้งที่เป็นของมนุษย์และของทิพย์ รวมไปถึงอริยสมบัติ คือ การได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ย่อม

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๔)

๒๖๐

ต้องอาศัยอานุภาพแห่งบุญ ดังนั้นเราจึงควรรักบุญและสร้างบุญไว้ให้มากๆ ถ้าเราไม่ทิ้งบุญ บุญก็จะไม่ทิ้งเรา จะเป็นมิตรแท้ที่มีอุปการะต่อเราเสมอ

*สำหรับเรื่องราวในตอนนี้เป็นเรื่องของเปรตเปลือยกาย ต่อจากตอนที่แล้ว เมื่อพระเจ้าอัมพลักขระทรงถวายผ้าเนื้อดี ๘ คู่ แต่พระอรหันต์ด้วยจิตที่เลื่อมใส ครั้นพระเถระรับผ้าของพระราชแล้ว ก็อนุโมทนาว่า “ขอทักขิณาทานนี้ จงสำเร็จผลแก่เปรตนั้นตามพระราชประสงค์เถิด”

ทันใดนั้นเอง เหตุอัศจรรย์ได้บังเกิดขึ้น พระราชาผู้ไม่เคยเชื่อเรื่องผลแห่งทาน ทอดพระเนตรเห็นเปรตผู้ที่พระองค์รับสั่งให้ประหารชีวิตนั้น เปลี่ยนอัตรภาพจากเปรตเปลือยกาย มาเป็นเทวดาผู้นุ่งห่มผ้าทิพย์ ลูบไล้ด้วยจันทน์แดง มีผิวพรรณเปล่งปลั่งประดับประดาด้วยสรรพอาภรณ์ ชี้อาอาชาไนยสีขาวงามสง่า มีบริวารห้อมล้อม สำเร็จมหิทธิฤทธิ์เหมือนเทวดา ปรากฏกายขึ้นมาให้เห็นในทันที

ครั้นทรงเห็นประจักษ์กับตาเช่นนั้น ทรงปลื้มปีติ มีพระทัยร่าเริงเบิกบาน ที่ได้ทอดพระเนตรผลของกรรมอย่าง

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๔)

๒๖๑

แจ่มแจ้ง ทรงลุกขึ้นยืน เสด็จเข้าไปใกล้ พลาจรับสั่งกับเทวดาว่า “ท่านผู้เจริญ เราได้เห็นผลแห่งทานอย่างชัดแจ้งในวันนี้เอง ต่อจากนี้ไป เราจะให้ทานแต่สมณพราหมณ์อย่างเต็มที่เต็มกำลัง ท่านมีอุปการคุณต่อเรามาก ดูก่อนเทวดา ท่านเป็นคติ เป็นเผ่าพันธุ์ เป็นมิตร และเป็นเทพของเรา เราขอทำอัญชลีแก่ท่าน และปรารภนาที่จะได้พบเห็นท่านอีกบ่อยๆ”

เมื่อพ้นจากอัฐภาพของเปรตแล้ว เทวดากล่าวว่า “ข้าแต่มหाराช แม้พระองค์จะทรงอนุเคราะห์ข้าพระองค์ แต่การพระราชทานนี้ ก็มีได้ไฉไลสำหรับพระองค์ บัดนี้ แม้ข้าพระองค์เป็นเทวดาแล้ว ก็ยังคงเป็นสหายกับพระองค์ผู้เป็นจอมประชาขอเดชะ เมื่อไรที่พระองค์จักเป็นผู้ไม่มีศรัทธา ไม่มีความเลื่อมใส หรือเต็มไปด้วยความตระหนี่แล้ว เมื่อนั้นพระองค์จะไม่ได้เห็น ไม่ได้เจรจากับข้าพระองค์ หากพระองค์ยังทรงเคารพในธรรม ยินดีในการบริจาคทาน เป็นเช่นบ่อน้ำของสมณพราหมณ์ทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็จะได้เห็น หรือได้เจรจากับข้าพระองค์อีกเป็นแน่ และขอให้พระองค์โปรดปล่อยหลานชายผู้ที่ถูกหลาวเสียบอยู่ ให้หลุดพ้นจากหลาวด้วยเถิด เพราะเมื่อหลานชายรอดชีวิตแล้ว จะได้กลับตัวกลับใจใหม่ ตั้งใจประพฤติธรรม จะได้พ้นทุกข์ ขอพระองค์จงเข้าไปหาพระเถระตามกาลอันควร

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๔)

๒๖๒

เพื่อฟังธรรม และสั่งสมบุญเกิด” จากนั้น เทวดาได้หายวับไปใน
อากาศทันที

พระราชาทรงกราบลาพระเถระ รีบเสด็จกลับราชวัง มี
รับสั่งให้ราชบุรุษปล่อยหลานชายของเทวดาจากการถูกหลาว
เสียบ และตรัสสั่งให้หมอหลวงรักษาให้หายเป็นปกติ ตั้งแต่
นั้นมา พระองค์ทรงหมั่นบำเพ็ญทานแต่สมณพราหมณ์ และหา
โอกาสไปสนทนาธรรมกับพระเถระอยู่เป็นประจำ ท่านได้ตรัส
ถามพระเถระว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ผู้ที่เคยทำบาปอกุศลอันเป็น
เหตุให้ต้องไปเกิดในมหานรก ทำอย่างไรจะพ้นจากบาปกรรม
นั้นได้” พระเถระทูลตอบว่า “มหาบพิตร ถ้าหากไม่ประสงค์จะ
ไปอบาย ต้องไม่พอกพูนบาปอีก และให้หมั่นบำเพ็ญกุศลให้มาก
เข้า ก็จะได้พ้นจากอบายได้”

พระเจ้าอัมพลักขรราชาธิบดีทรงสดับพระธรรมเทศนา
แล้ว ทรงเพิ่มพูนสัมมาทิฐิ คือ ความเห็นถูกมากยิ่งขึ้น ทรงมี
พระราชศรัทธาท่านำมาสู่พระภิกษุสงฆ์โดยเคารพ ทรงดำรง
พระองค์อยู่ในสภาวะและศีล ทรงครองแผ่นดินโดยธรรม ปฏิบัติ
ตนอยู่ในโอวาทของพระเถระเสมอมา ในที่สุดพระองค์ได้บรรลु
ธรรมเป็นพระโสดาบัน

ส่วนหลานชายผู้ถูกหลาวเสียบ เมื่อหายเป็นปกติดีแล้ว

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๔)

๒๖๓

เกิดสลดสังเวชมาก เห็นโทษเห็นภัยในสังสารวัฏชัดเจน จึงออกบวชเป็นพระภิกษุเมื่อบวชแล้ว เขาตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมต่อมาไม่นาน ก็ได้บรรลุมรรคเป็นพระอรหันตรูปหนึ่งในพระพุทธศาสนา

เห็นไหมว่า บุญนั้นเป็นสิ่งสำคัญ เป็นฉากหลังที่บันดาลให้เราประสบความสำเร็จในชีวิต มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี เป็นพระราชามหากษัตริย์ หรือพระเจ้าจักรพรรดิ กระทั่งได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ดังนั้นอย่าได้ประมาทในการสั่งสมบุญ ไม่ว่าจะเป็นบุญเล็กบุญน้อยบุญใหญ่ เก็บให้หมด เพราะว่ามันคือบุญของเรา เราทำเราก็ได้ ใครไม่ทำ คนนั้นก็ไม่ได้ และทำให้ได้ทุกๆ วัน อย่าให้ขาดแม้แต่วันเดียว เหมือนอาหารที่เรากิน เรายังกินได้ทุกวัน ดังนั้นต้องทำบุญให้ได้ทุกวัน

ถ้าเราไม่สั่งสมบุญ บุญเก่าจะค่อยๆ หมดไป บาปอกุศลก็จะได้ช่อง และเข้ามาแทนที่ได้ หากชีวิตของเราเปรียบเสมือนเรือ บุญก็เปรียบเหมือนน้ำ บาปเปรียบเหมือนตอที่อยู่ใต้น้ำ หากเราไม่สั่งสมบุญให้มาก เมื่อน้ำลด ตอก็ผุด นาวาชีวิตของเราก็ลุ่มๆ ดอนๆ เพราะตอที่อยู่ทั้งเหนือน้ำและใต้น้ำ คอยเป็นอุปสรรคกีดขวาง หากใจเราอยู่ในบุญตลอดเวลา มีบุญใหม่เต็มเข้าไปเรื่อยๆ คล้ายระดับน้ำที่สูงขึ้น ตอใต้น้ำย่อมไม่สามารถ

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๔)

๒๖๔

มาก็ดขวางนาวาชีวิตของเราได้ อีกทั้งเมื่อบุญเก่าและบุญใหม่
มาบรรจบกัน กระแสบุญก็จะหลั่งไหลอย่างต่อเนื่อง ทำอะไร
ย่อมสำเร็จหมดทุกอย่าง จะปฏิบัติธรรมก็เข้าถึงธรรมได้ง่าย
สะดวกสบาย เพราะใจเราชุ่มชื้นเบิกบานอยู่ในบุญตลอดเวลา
ดังนั้น ให้ทุกคนชวนช่วยในการสั่งสมบุญ ทั้งทาน ศีล ภาวนา
ทำกันให้ได้ทุกๆ วัน

